

Sygn. akt II Cz 791/14

POSTANOWIENIE

Dnia 1 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny – Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Janusz Kasnowski (spr.)

Sędziowie: SO Aurelia Pietrzak

SO Bogumił Goraj

po rozpoznaniu w dniu 1 grudnia 2014r. w Bydgoszczy na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku

(...) Spółdzielni (...) w G. (wierzyciela)

z udziałem

M. Ł. (1), W. Ł. i M. Ł. (2) (dłużników)

o egzekucję świadczenia pieniężnego

w przedmiocie skargi dłużników na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Szubinie T. M. w sprawie KM 179/10, w postaci zawiadomienia o terminie opisu i oszacowania nieruchomości

na skutek zażalenia dłużników na postanowienie Sądu Rejonowego w Szubinie V Zamiejscowego Wydziału Cywilnego w Nakle nad Notecią z dnia 25 sierpnia 2014 r. w sprawie o sygn. akt: V Co 710/14

postanawia:

1/ oddalić zażalenie na postanowienie zawarte w punkcie 1 (pierwszym) zaskarżonego orzeczenia;

2/ odrzucić zażalenie w pozostałej części;

3/ zasądzić od dłużników M. Ł. (1), W. Ł. i M. Ł. (2) solidarnie na rzecz wierzyciela (...) Spółdzielni (...) w G. kwotę 60 zł (sześćdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Sygn. akt II Cz 791/14

UZASADNIENIE

Dłużnicy M. Ł. (1), W. Ł. i M. Ł. (2) wnieśli skargę na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Szubinie T. M. w sprawie KM 179/10 prowadzonej z wniosku wierzyciela (...) Spółdzielni (...) w G., która ma zostać dokonana w dniu 25 sierpnia 2014 r. w postaci opisu i oszacowania nieruchomości objętej księgą wieczystą KW nr (...), a także o zawieszenie postępowania egzekucyjnego z tej nieruchomości do czasu rozstrzygnięcia skargi. W uzasadnieniu wskazali, że M. Ł. (2) – właściciel nieruchomości – nie jest zobowiązany do znoszenia egzekucji, albowiem Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 6 grudnia 2010 r. (sygn. akt: I C 295/10) nie nałożył na niego takiego obowiązku oraz że prowadzenie egzekucji w sprawie jest w ogóle niedopuszczalne.

W odpowiedzi na skargę Komornik podniósł, że zarzuty w niej zawarte są bezzasadne.

Sąd Rejonowy w Szubinie V Zamiejscowy Wydział Cywilny w Nakle nad Notecią postanowieniem z dnia 25 sierpnia 2014 r. oddalił wnioski o zawieszenie postępowania egzekucyjnego z nieruchomości (punkt 1) oraz oddalił skargę (punkt 2).

Na wstępie swoich rozważań Sąd wskazał, że skarga dłużników, w której w dużej mierze powielają oni twierdzenia podnoszone we wcześniejszych sprawach, zmierza jedynie do przedłużenia postępowania egzekucyjnego i udaremnienia prowadzenia egzekucji z nieruchomości, skutecznej wobec wszystkich dłużników, co zostało już potwierdzone orzeczeniem tutejszego Sądu, a także postanowieniem Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 14 marca 2014 r. (sygn. akt: II Cz 58/14). Dodatkowo Sąd wskazując na treść art. 527 k.c. i art. 532 k.c. podkreślił, że wyrok uwzględniający skargę pauliańską, jaki zapadł w sprawie I C 295/10, nie nakłada na osobę trzecią obowiązku znoszenia egzekucji, gdyż powstaje on dopiero z chwilą uprawomocnienia się tego roszczenia. Istotą skargi pauliańskiej w przedmiotowej sprawie jest zatem dopuszczalność prowadzenia egzekucji z nieruchomości należącej wyłącznie do M. Ł. (2), bez konieczności uzyskania tytułu wykonawczego przeciwko niemu.

Odnosnie pozostałych twierdzeń dłużników Sąd wskazał, że ogłoszenie upadłości przedsiębiorstwa M. Ł. (1) pozostaje bez wpływu na tok niniejszego postępowania, albowiem nieruchomość, z której prowadzona jest egzekucja nigdy nie weszła do masy upadłości. Tak samo nie ma znaczenia w sprawie okoliczność rozdzielnosci majątkowej istniejącej pomiędzy małżonkami Ł., a także fakt oddalenia wniosków wierzyciela o wpis hipoteki przymusowej. Bezzasadne są również twierdzenia dłużników dotyczące tego, iż fakt przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności sprawia, że egzekucja jest niedopuszczalna.

Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy uznał, że skarga dłużników jest całkowicie bezzasadna, w konsekwencji bezzasadny okazał się także wniosek o zawieszenie postępowania egzekucyjnego. Wobec tego Sąd Rejonowy orzekł jak w sentencji postanowienia.

Zażalenie na postanowienie wnieśli dłużnicy domagając się jego zmiany zgodnie z wnioskiem, ewentualnie uchylenia zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Nadto wnieśli o zasądzenie na ich rzecz kosztów postępowania. Dłużnicy zarzucili Sądowi pierwszej instancji błędną ocenę sytuacji faktycznej, mającej istotny wpływ na wydane rozstrzygnięcie oraz naruszenie art. 831 § 1 k.p.c. poprzez niezastosowanie go w sprawie.

W odpowiedzi na zażalenie dłużników wierzycielka domagała się jego oddalenia i zasądzenia zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie na postanowienie o oddaleniu wniosku o zawieszenie postępowania egzekucyjnego należało oddalić, natomiast w pozostałej części złożony środek odwoławczy, jako niedopuszczalny, podlegał odrzuceniu.

Wskazać należy, że zgodnie z art. 767[4] § 1 k.p.c. w toku postępowania egzekucyjnego zażalenie na postanowienie sądu wydane w przedmiocie skargi na czynność komornika przysługuje jedynie w wypadkach wskazanych w ustawie. Tymczasem żaden przepis prawa nie przewiduje możliwości zaskarżenia postanowienia sądu wydanego na skutek rozpoznania skargi na czynność komornika polegającą na zawiadomieniu o terminie opisu i oszacowania, albowiem tak należy zakwalifikować twierdzenia zawarte w skardze dłużników, gdyż nie jest możliwe zaskarżenie czynności komornika, która dopiero ma mieć miejsce. Wynika to z treści art. 767 § 1 k.p.c., który wprost stanowi, że skarga przysługuje na czynność lub zaniechanie dokonania czynności przez komornika. Ponadto postanowienie zawarte w punkcie drugim zaskarżonego orzeczenia nie jest kończącym postępowanie egzekucyjne jako całość, ani też nie znajduje się w katalogu spraw wymienionych w art. 394 § 1 k.p.c., który poprzez art. 13 § 2 k.p.c. znajduje odpowiednie zastosowanie w toku postępowania egzekucyjnego. Zatem w zakresie tego rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy nie był zobligowany do sporządzenia jego uzasadnienia. Natomiast wniesione zażalenie powinien być odrzucić jako niedopuszczalne w ramach wstępnej kontroli na podstawie art. 370 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., a nie nadawać mu bieg.

Z powyższego wynika, że orzeczenie Sądu pierwszej instancji oddalające skargę na czynności komornika prawomocnie zakończyło postępowanie wszczęte na skutek jej wniesienia. Tym samym zażalenie w części odnoszącej się do wniosku o zawieszenie postępowania egzekucyjnego na czas rozpoznania tejże skargi uznać należy za bezprzedmiotowe.

Wobec tego Sąd Okręgowy oddalił zażalenie na postanowienie o oddaleniu wniosku o zawieszenie postępowania egzekucyjnego uznając je za niezasadne (na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.), natomiast w pozostałej części złożone zażalenie odrzucił z racji jego niedopuszczalności (na podstawie art. 373 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania zażaleniowego należnych wierzycielce od dłużników Sąd orzekł po myśli art.98§1 i 3 kpc oraz art.108 § 1 kpc (w związku z art.13§ 2 kpc). Wysokość kosztów wyznaczyło wynagrodzenie pełnomocnika (radcy prawnego), z pomocy którego wierzycielka korzystała w postępowaniu zażaleniowym, ustalone zgodnie z § 12 ust.2 pkt 1 i §10 ust.1 pkt 8 rozporządzenia Min. Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych...(Dz.U. z 2013r. poz.490).